

MÜREKKEP FANZİN

1. SAYI
HAZİRAN 2026

Marmara Üniversitesi öğrencilerinin ortak emeğiyle çıkan Mürrekkep Fanzin'in ilk sayısına hoş geldin!

Üniversitelerimizin yalnızca dersliklerden, amfilerden ve sınavlardan ibaret olmadığını biliyoruz. Üniversite; birlikte düşünebildiğimiz, tartışabildiğimiz, üretebildiğimiz ve yaşadığımız bir alan olduğu ölçüde anlam kazanır. Bizler de bu anlayışla kendi sözümüzü kurabileceğimiz, deneyimlerimizi paylaşılabileceğimiz ve üniversitelilerin gündemini görünür kılabileceğimiz bir alan yaratmak için Mürrekkep Fanzin'in yolculuğuna başladık.

Bugün üniversitelerde her birimiz çeşitli biçimlerde baskı altındayız. Söz hakkımız daraltıldı, kampüslerimiz bizim karar alma süreçlerinden dışlandığımız bir mekana dönüştü. Sanatımıza, müziğimize, politik üretimimize, kulüplerimize ve hatta gündelik yaşamlarımıza yönelik müdahalelerin arttığı bir dönemde; üretmenin, yazmanın, çizmenin ve paylaşmanın kendisi önemli bir dayanışma pratiği haline geliyor.

Mürrekkep Fanzin tam da bu ihtiyaçtan doğdu. Farklı bölümlerden, farklı ilgi alanlarından ve farklı deneyimlerden gelen üniversitelilerin düşüncelerini bir araya getirebildiği ortak bir zemin kurmayı amaçlıyoruz. Çünkü biliyoruz ki üniversiteyi üniversite yapan şey yalnızca verilen dersler değil; bizlerin kurduğu ilişkiler, ürettiği politika ve yarattığı ortak yaşamdır.

Mürrekkep Fanzin, yalnızca bir yayın değil; birlikte düşünme, üretme ve dayanışma çağrısıdır. Burada yer alan her yazı, her çizim ve her fikir, üniversitelilerin kolektif emeğinin bir ürünüdür. İlk sayımızı eline alırken seni de bu üretimin bir parçası olmaya davet ediyoruz. Çünkü sözümüzü çoğaltmanın, yalnızlaşmaya ve bireyselleşmeye karşı dayanışmayı büyütmenin ve üniversiteyi gerçekten bizim olan bir yaşam alanına dönüştürmenin yolu yan yana üretmekten geçiyor.

MÜREKKEBİMİZ KURUMASIN, SÖZÜMÜZ ÇOĞALSIN!

Editörler: Ege & Ece , Tasarım: Hilal & Selen

Ortak bir merkez, ortak bir alan yok.

İÇİNDEKİLER

BİRLİKTELİĞİMİZDEN DUYDUKLARI KORKU

DEMİRYOLU ANATOMİSİ VEYA KORKUNUN ECELE HERHANGİ BİR
FAYDASININ OLUP OLMADIĞI SORUNSAI

TÜRK HUKUKUNDAKİ CEZASIZLIK SİSTEMİ
FABRİKADAN MEZBAYA AYNI ZİNCİR

PİNPON TOPUNDAN YARATICILIĞA

BİR POST-MODERNİZM SORUNSAI SANAT "ESERİ"

BİR BAŞKALDIRI OLARAK YAVAŞ SİNEMA

MARMARALI'DAN MEKTUP

İKTİDARIN MARMARA'DAKİ GÖLGELERİ:
GERİCİ AKADEMİSYENLER

VE SON SÖZ

FOTOĞRAF SERGİSİ

BİRLİKTELİĞİMİZDEN DUYDUKLARI KORKU

*Bir üniversite kampüsü neye benzer? Ben tercihim ne düşünerek yapmıştım
üniversiteme dair, 5 sene önce?*

Farklı disiplinlerden bir sürü arkadaş edinmeyi düşünmüştüm öncelikle, bunu hatırlıyorum. Belki bir üniversite gürültülü koridorlara, tartışmaların döndüğü kantinlere, kim olduğunu bilmesen de yan yana oturduğun çimenlere sahipti hayalimde. Yabancı bir öğrenciyle birbirini fark edip sohbet edebileceğin alanlara.

Başbüyük'teki Recep Tayyip Erdoğan Külliyesi'nde bunların hiçbirini bulamazsın. Buraya bir "kampüs" demek zor. Zaten isminde de bu ibareyi bulamazsın.

Mühendislik ve Teknoloji Fakülteleri taşındı ilk önce. Çok izoleydik. Birkaç senenin ardından Atatürk Eğitim Fakültesi geldi, Siyasal Bilgiler geldi. Ama izole ortam değişmedi. Çünkü fakülteler birbirinden kopuk şekilde yerleştirildi. Aynı üniversitenin öğrencileri olarak birbirimizin yüzünü görmüyoruz.

Fakültede bulunan üçgen biçiminde dizilmiş banklarda birbirimize sırtımız dönük şekilde oturmak zorundayız. Bu bir tasarım hatası mı yoksa bilinçli bir seçim mi? Paylaşmamız, konuşmamız, bir araya gelmemiz için o küçük imkân bile ortadan kaldırılmış.

*Ortak bir merkez, ortak bir alan yok.
Ortak bir merkez, ortak bir alan yok.
Ortak bir merkez, ortak bir alan yok.
Ortak bir merkez, ortak bir alan yok.
Ortak bir merkez, ortak bir alan yok.*

Duvara asılacak bir afiş, bir kulüp aktivitesi bile uzun onay süreçlerinden geçiyor. Sesini duyurmanın, sosyalleşmenin basit yolu bile denetim altında.

Bizler bu “Selçuklu” mimarisinin bir tesadüf değil, bir tercih olduğunun farkındayız.

İnsanları bir araya getiren ya da birbirinden uzak tutan şey mekânın kendisidir. Yolların yönü, bankların açısı, ortak alanların varlığı ya da yokluğu — bunlar politik tercihlerdir.

Bu sadece bir şikâyet değil. Bir davet.

Fakültelerin binaları uzakta olabilir, ama biz bulunabiliriz. Kampüste bir yerde park, koridor, merdiven başı, nerede olursa olsun, yan yana olmak bir eylemdir. Konuşmak bir eylemdir. Bu fanzini dağıtmak bir eylemdir.

Başka üniversitelerdeki öğrencilere de sesleniyoruz: Bu Marmara'ya özgü bir sorun değil. Ülkenin pek çok kampüsünde öğrenci dayanışması engelleniyor, ses kısıyor, alanlar daraltılıyor. Bilen, gören, hisseden herkes bu sayfalara ortak bir alanda buluşuyor.

BU FANZİNİ OKU. BİR ARKADAŞINA VER. FAKÜLTEN NE OLURSA OLSUN, BAŞKA FAKÜLTELERDEKİ ÖĞRENCİLERLE KONUŞ. ÇÜNKÜ BİZİ BİRBİRİMİZDEN AYIRMAK İSTEYENLER EN ÇOK BUNDAN KORKUYOR: BİRLİKTE OLMAMIZDAN.

**Yazan: Gülay /
Çevre Mühendisliği**

GÖRÜNÜŞÜNÜZDE GERÇEKTEN DE ATI ANDIRAN BİR ŞEY VAR.

—Anton Çehov

Demiryolu anatomisi veya
korkunun ecele herhangi bir
faydasının olup olmadığı
sorunsalı

Güzel dilimizde ne de çok yansıma sözcük var! Onları gündelik hayatlarımızda farklı farklı yer ve zamanlarda türlü türlü şeyleri tarif etmek için kullanıyoruz. Mışal “**hav hav**” kelime dizisi köpekçiklerin çıkardığı sesler için fazlasıyla açıklayıcı oluyor. Kedilerde ise bu “**miyav!**”lara dönüşüyor. Göbekli amcaların iskeleden denize atladıklarında çıkan sesi “**cumburlop**” diye tarif ediyoruz. Henüz konuşma yetisi kazanamamış bebeklerin ağlamadıkları zamanlarda sayıkladıkları hemen hemen her şeye “**aggu**” deniyor. Su şelaleden akarken “**şarıl**”, demlikte kaynarken de “**fokur**” oluyor, yeşil eriğin “**kütür kütür**” yendiği yerde şeftali de “**şapır şupur**” ağızda dağılıp bütün suyunu dudaktan, yanaktan taşıyor... Sözelimi pek sevgili anneannem yerle buluştukları anda tuzla buz olan tabak-çanaklar için “**tırılaşank**” kelimesini kullanırdı. Anneannemin kafasına göre uydurmuş olduğu bu sözcüğün, orantı yoksunu kuvvetle parça parça olan neredeyse her bir nesne için kullanılmakta olan “**şatırt**” kelimesinin çok daha verimli bir muadili olduğunu düşünüyorum. Öyle ki iyice dikkate maruz bırakıldığı takdirde “**tırılaşank**” kelimesinin içerisinde ani çarpma durumları için kullanılan “**şak**” sözcüğünü çıkarmak da pek tabi mümkün olacaktır. Yani hem aniliği hem de parça parça olmayı tek bir kelimedede -aynı özelliğin belki “**şatırt**” kelimesi için de geçerli olduğunu düşünebilirsiniz fakat kabul edilmelidir ki “**şatırt**” kelimesindeki “**şak**” tecellisi “**tırılaşank**”ta daha bir baskındır nitekim “**şatırt**” kelimesinde “**k**” harfi mevcut değildir- tarif etmeyi mümkün kılıyor. Böylelikle de ne “**küt**”lerin ne “**şak**”ların ne de “**şatırt**”ların yetmediği yerde harika bir çözüm olarak karşımıza çıkıyor.

Şatırtı tırılşank şak miyav hav ütür kütür küt cumburlop ha

03.04.2026 tarihinde evine normalde olduğundan birazcık geç bir vakitte intikal eden Muharrem Bey'in, halk otobüsü durağına yürümeye üşendiği için psikoloğunu arayarak halihazırdaki randevusunun başka bir güne alınmasını rica eden Zeliha Hanım'ın, Seyrantepe'de tamire verdiği arabasını ustayla sözleştikleri saatten neredeyse bir buçuk saat kadar geç teslim alan Emre Bey'in ve daha nice kimselerin muhattaplarına yaptıkları açıklamalarda söz konusu yansıma sözcüklere bol miktarda başvurduğunu tahmin etmek hiç zor olmayacaktır: "Ben biraz uzaktayım ama yine de sesini duydum **güm** diye ortalık yer inledi vallaha!" veya "Dibimde oldu diyorum oğlum! **Şatırtı** diye kemik seslerini bile duydum!". Hatta birden fazla yansıma sözcük kullananlar dahi olmuştur muhakkak: "İlk önce bir bağırış çağırış oldu, ne olduğunu anlamadım sonra aniden **bam** diye bir ses geldi, ardından da **çayırırt** diye fren sesiyle beden sesi birbirine karıştı, bi' süre **patır kütür** diye tren durana kadar devam etti"... Mevzu bahis vukuata eğer anneannem de şahitlik etmiş olsaydı "**tırılşank**" deyivermesiyle potansiyel bütün dinleyicilerinin akıllarında hem ilk darbe anındaki hem de süreçteki bütün sesleri canlandırmaya muktedir kalabilirdi. Ama eğer anneannem söz konusu vakaya bir şekilde tanıklık etseydi her şeyden önce, İstanbulluların yıllardır ballandırarak anlattıkları, iki kıtayı birbirine bağlayan ve yetmezmiş gibi bir de bunu yerin en altından yapan o meşhur trenlerini neden yalnızca A noktasından B noktasına gitmek için değil de bir de kendi infazlarını gerçekleştirmek için kullandıklarını büyük bir hayret içinde sorgulardı. Fakat bu noktada sizleri - nedendir bilinmez- hayal gücünüzü biraz daha geniş tutmaya davet ediyorum. Etrafa yayılan onca kanı temizleyecek birileri olmalı. Tahminimce ilkin ray üzerinde birikmiş, yer yer havuzcuk haline gelmiş kanı havlu/bez ile iyice emdirmeleri gerekmiştir. Ben söyleyeyim: Çok da fazla sayıda beze ihtiyaçları olmamıştır. Islak vaziyetteki birkaç bezi elleri ters istikamette çevirmek suretiyle sıkarak biriken kanı bir kovaya boşaltmış böylelikle de aynı bezlerin devamlı kullanılmasının yolunu açmışlardır. Kim bilir belki de kovadaki birikintiyi eklemlenen her bir kan peşi sıra "**şip şip**" diye ses bile çıkarmıştır... Şimdi; metnimizin esas bağlamının daha da anlaşılması için seslerden ve seslerin dildeki tezahürü olan yansıma sözcüklerden biraz olsun uzaklaşmaya meyledersek -ki bu yapılması gerekenlerin başında gelir-renklerden de bahsedebiliriz? Mesela kullanılan bezlerin orijinal rengi neydi? İşte tam da bu nokta da hayal gücünün sınırsızlığını keşfetmeye başlıyoruz: Çok değerli akıllarımıza koyu maviler, açık yeşiller, morlar falan geliyor fakat içten içe beyaz renginin hiç mi hiç şansı olmadığını biliyoruz.

Yazan: Bahadır

TÜRK HUKUKUNDAKİ

GEZASIZLIK SİSTEMİ

Türkiye gündeminde her gün ardı arkası asla kesilmeyen, günden güne artan ve ne acıdır ki asla önlenemeyen yüzlerce, binlerce cinayet haberiyle karşı karşıya kalıyoruz. Yalnızca cinayet değil, pek çok suçun insanlar tarafından hiç tereddüt edilmeksizin işlenebildiğini görüyoruz. Bu durum da özellikle biz gençlerin kendi ülkelerine karşı duyduğu güveni ve en önemlisi aidiyet duygusunu sarsıyor; çünkü biz gençler, her gün onlarca kadının göz göre göre ölümüne terk edildiği, çocuk yaştakilerin ellerine aldıkları silahlarla sıra arkadaşlarını öldürdükleri, sırf birilerinin yakınları diye yaptıkları her yanıştan, işledikleri her suçtan kurtulabileceklerini sananların var olduğu, acaba yarın hangi sıra arkadaşımız haksız sebeplerle, belki de sırf hakkını aradığı için özgürlüğünü yitirecek diye beklediğimiz bir ülkede yaşıyor, tüm bunlar yüzünden kendi ülkemize ait hissedemiyoruz.

Tüm bunların ve belki de daha nicelerinin gerçekleşmesinin ardında pek çok sebep var elbette ki: Ekonomik çöküntüler, sosyal ve kültürel kendini kaybetmişliğin getirdiği bunalımlar, gelecek kaygısı sonucu bozulan psikolojiler... Ancak belki de bunların hepsinden de önde gelen çok önemli başka bir sebep daha söz konusu: **Cezasızlık**.

Bu ülkede ne katiller ne hırsızlar ne de tecavüzcüler hak ettikleri cezaları çekiyorlar. Bunun sebebi ise yakalanamıyor olmaları gibi basit sebepler değil; yakalansalar da haklarında kanundaki hükümlerin hepsi gerektiği gibi uygulansa da bu cezaların hiçbirisinin caydırıcı olmayışı.

Bir katilin gönül rahatlığıyla "3-5 yıl yatarım, çıkarım" diyebilmesi boşuna değil. Çünkü sistem, çeşitli düzenlemelerle cezaı fiilen azaltan, resmen bir cezasızlık sistemi kurmuş durumda. Bu da yetmezmiş gibi her birkaç yılda bir çıkardığı çeşitli afarla, kanun paketleriyle bütün bu suçluları topluma tekrar salıyor ve böylece Türkiye, genç bir kızın hava karardıktan sonra evinin sokağında dahi güvende hissederek yürüyemeyeceği bir ülke haline alıyor. Ancak Türk hukuk sisteminin önceliği; geleceğini parlatması gereken gençlerini değil, suçluları yeniden hayata kazandırmak oluyor. Oysa bugün onlarca genç sahip olamadığı imkânlar yüzünden okuyamıyor, okuyanlar da sistemin altında ezilip asla hak ettikleri değeri göremiyorlar...

Tüm bunlarla birlikte sistem; yarattığı kanunlar sayesinde, bir kadının cinsel ilişkiyi reddetmesini karşı tarafa karşı yapılmış bir haksız tahrik sayabilip katilin aldığı müebbet hapis cezasını 12 yıla düşürüyor, bu 12 yıla kamuoyunda "kravat indirimi" olarak bilinen takdiri indirim sebebini uygulayıp cezaı 1/6 oranında daha indiriyor ve elimizde 10 yıllık bir cezaı bırakıyor. Fakat ne yazık ki bu katil 10 yıl dahi cezaevinde kalmıyor, bu cezanın yarısını yatıp koşullu salıverme hükümlerinden faydalanabiliyor. Koşullu salıverme için cezasının yansını, yani 5 yılı bile yatmadan 4. yılında da denetimli serbestlik hükümlerinden yararlanıp cezaevinden çıkabiliyor. Yani bir kadını göz göre göre öldüren ve bunu belki de sırf kadın cinsel ilişkiyi reddetti diye yapan, bir insanı tüm vahşetiyle hayattan kopartan katil, yalnızca 4 yıl sonunda cezaevinden çıkıp tekrar hayata karışabiliyor. Böylece bir kadının hayatı göz göre göre yok olmuş, yattığı yerde dahi huzuru engellenmiş oluyor.

Bu ülkede suçluya karşı gösterilen emek ve hassasiyet, ülkenin dört bir yanındaki pırıl pırıl hiçbir gence gösterilmiyor.

Suçlular sırf cezaevleri çok doldu diye her birkaç senede bir teker teker salınırken hiç kimse bunların ıslah olup olmadığıyla, başka insanlara hâlâ zarar verme tehlikelerinin olup olmadığıyla ilgilenmiyor. Bunun sonucunda da bizler kendimizi; her gün onlarca insanın katledilmesini, istismara uğramasını, hırsızlığa uğramasını normalleştirmiş bir hâlde buluyoruz.

Bu ülkede anayasal hakkını, bütün hukuk sistemlerinde en çok korunan haklardan olan ifade özgürlüğü hakkını kullananlara gösterilen suçlu muamelesi, mahkemede kravatını takıp gelen bir "katile" karşı uygulanmıyor.

Bu ülke hakkını savunan bir gencin sokakta olmasından korktuğu kadar bir katilin elini kolunu sallayarak gezmesinden korkmuyor.

Bu suçlular her gün bir bir sokağa salınırken cezaevleri sıra arkadaşlarımızla, kendilerine adanmış bir günde hak ettikleri değeri görmek için sokaklara dökülmüş işçilerle ve daha böyle nice haksız sebeplerle içeride tutulan insanlarla dolup taşıyor.

Her gün haberlerde gördüğümüz, belki de normalleştirdiğimiz hiçbir şeyin normal olmadığını, susmamamız gerektiğini hatırlatmaktan asla vazgeçmeyeceğiz...

Biz bu ülkede sokağa çıktığımız her an korkmak istemiyoruz, üzerinde doğup büyüdüğümüz bu topraklarda güvende olup ülkemize ait hissetmek istiyoruz.

Ve en önemlisi:

SUSTURULMAK İSTEMİYORUZ!

Yazan: Bir Hukuk Bölümü öğrencisi

Çizen: Hilal Çelebi

FABRİKADAN MEZBAHAYA:

AYNI

AYNI

ZİNCİR

MÜCADELE

1 Mayıs, tarihsel olarak emeğin üzerindeki paslı zincirlerin parçalandığı, insanın insan tarafından sömürülmesine karşı yükselen o devrimci başkaldırının adıdır. Ancak bugün biliyoruz ki; sömürü sadece fabrikanın paslı çarkları arasında ya da şantiyelerin tozlu zeminlerinde gizli değildir. **Sömürü; tür ayrımı gözetmeksizin, canı yanan, korkuyu iliklerinde hisseden ve en doğal hakkı olan özgürlüğü arzulayan her bir varlığın üzerinde yükselen karanlık bir tahakküm sistemidir.**

"İş, Ekmek, Özgürlük!" diye haykırırken sorduğumuz o kadim soru, bugün her zamankinden daha gür bir yankı buluyor:

Özgürlük, bir başkasının esareti ve kanı üzerine kurulabilir mi?

Bir yanda emeği gasp edilen, alın teri çalınan işçiler; diğer yanda "fayda" ve "kâr" uğruna hayatları metalaştırılan, birer eşya gibi görülen milyarlarca can... 1 Mayıs'ın ruhu, tüm mağdurların, tüm ezilenlerin ortak kavga günüdür! Sistemin kâr hırsı, sadece insan emeğini değil, yaşamın her türlüşünü vahşi bir "kaynak" olarak görüp talan etmektedir. Tıpkı bir işçinin sadece ürettiği değer kadar önemsenmesi gibi, milyarlarca canlı da bizim çıkarlarımız uğruna araçsallaştırılıyor, yok sayılıyor.

Bakın, gerçek tablo tüm çıplaklığıyla karşımızda: Her yıl milyarlarca hayvan, sadece insan konforu ve kâr hırsı uğruna katlediliyor. Ancak bu zulüm sadece o son andaki ölümlle sınırlı değil; ölüm, bu canlar için aslında aylar, hatta yıllar süren bir işkence maratonunun trajik sonudur. Tıpkı işçi sınıfının yüzyıllardır insanca çalışma ve yaşam koşulları için verdiği o destansı mücadele gibi, bu canlılar da en temel yaşamsal ihtiyaçlarından mahrum bırakılıyor. Güneş yüzü görmeden, daracık kafeslerde, kronik acı içinde bir ömre mahkûm ediliyorlar. Kimisi bir laboratuvar "aracı", kimisi bir eğlence "objesi", kimisi ise sadece bir "hammadde" olarak görülüyor.

Üstelik bu sistemin kurbanları sadece hayvanlar da değil; o mezbahalarda, o kanlı bantların başında çalışmaya mecbur bırakılan, hem fiziksel hem de psikolojik yıkıma uğrayan işçiler de aynı sömürü çarkının dişlileridir. Bir canlının yaşamını sonlandırmayı "iş" haline getiren bu zalim düzen; hem hayvanı hem de o işi yapmak zorunda kalan emekçiyi aynı anda kurban etmektedir.

Artık sömürünün sınırlarını fabrikaların duvarlarının ötesine taşımanın, vicdanımızın sınırlarını genişletmenin vaktidir. Bu noktada sömürünün her türlüşüne karşı durmak; sınıf mücadelesini eksiltmek veya hafif görmek değil, aksine onu en tutarlı zirvesine taşımaktır. Elbette sınıf kavgası bu davanın sarsılmaz temelidir ve bu sömürü düzenine karşı örgütlü durmak tarihsel bir zorunluluktur. Ancak bugün biliyoruz ki, sömürsüz bir gelecek için kesişimsel mücadele şarttır. Sömürü sistemleri birbirini besler; işçiyi ezenle hayvanı köleleştiren aynı tahakküm hırsıdır. Bu yüzden veganlık, sadece bireysel bir tercih değil, sömürünün her türlüşünü reddeden bütüncül bir adalet arayışıdır.

İşçi sınıfının onuru ve hak arama iradesi, sömürüye karşı olan her türlü duruşun en büyük ilham kaynağıdır. Ancak sömürsüz dünya idealimiz; işçiyi, kadını, ezilen her kimliği ve acı çeken diğer tüm canlıları bir bütün olarak görmediğinde eksik kalacaktır. Bizim mücadelemiz; türlerin ötesinde, acının ve sömürünün kökten kazındığı bütüncül bir özgürlük mücadelesidir!

Sözümüzü tarihin o büyük gerçeğiyle bitirelim: Zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyi olmayanlar el ele verdiğinde; sadece insanlar için değil, tüm canlılar için adil, özgür ve sömürsüz bir dünya kazanılacak!

Yazan: Zümra Elif /
Gazetecilik

Yaşasın 1 Mayıs!
Yaşasın İş, Ekmek, Özgürlük
Mücadelemiz!

PİN PON TOPUNDAN YARATICILIĞA

Tamamen mükemmel bir odanın herhangi bir yüksek köşesinde, çok düzenli biçimde 100 tane pinpon topunu tuttuğunuzu düşünün. Bunları yine mükemmel bir şekilde aynı anda yerçekimine doğru bıraktığınızda, baştaki düzen bozulacak, her an değişmeye ve dağılmaya devam edecektir. İşte bu entropidir. Sonradan bu sürekli artan entropiyle dağılan toparlar, bazı anlarda parça parça belirli düzenler oluştururlar. Oluşan düzenlerin örüntüsünü, dağılımını ve biçimlerini incelemeniz bir bilimsel tavidir. Gerçeğin gözleminin direkt ve yorumsuz metodlaştırma süreci denilebilir. Ardından, bu sonuçların arasında bağlar kurup farklı noktalar ile farklı bağlantıları yakalamak, bir estetik belirleyerek seçmeye çalışmak ise sanatsal bir bakıştır.

Tamamen mükemmel bir odanın herhangi bir yüksek köşesinde, çok düzenli biçimde 100 tane pinpon topunu tuttuğunuzu düşünün. Bunları yine mükemmel bir şekilde aynı anda yerçekimine doğru bıraktığınızda, baştaki düzen bozulacak, her an değişmeye ve dağılmaya devam edecektir. İşte bu entropidir. Sonradan bu sürekli artan entropiyle dağılan toparlar, bazı anlarda parça parça belirli düzenler oluştururlar. Oluşan düzenlerin örüntüsünü, dağılımını ve biçimlerini incelemeniz bir bilimsel tavidir. Gerçeğin gözleminin direkt ve yorumsuz metodlaştırma süreci denilebilir. Ardından, bu sonuçların arasında bağlar kurup farklı noktalar ile farklı bağlantıları yakalamak, bir estetik belirleyerek seçmeye çalışmak ise sanatsal bir bakıştır.

Bu hikaye birkaç fikrin veya **plnpon** topunun kaderinden ibaret değildir. İnsan beyni de, toplum/sosyoloji de, kültür, sanat ve politika da, yani gerçek olan, hayatından içinden olan her türlü şey bu yapının içerisinde çıkar ve bunlara sebep olur. Bu bir zorunluluktur, bir patronun veya fikrin **DİKTATÖRLÜĞÜ** değil, gerçeğin yapısının, varoluşun (yani her şeyin) bir çıkarımıdır.

*Hayatta,
her türlü bir diğer “uzmanlık”
diye ayırdığımız konular bir aradadır,
insanların uzmanlık adı altında topladığı
bireysel iktidar, gerçeğin bu diyalektik ve kolektif
oluşu içerisinde bir illüzyondan ibarettir. Her şey iç içe
geçmiş bir örgü gibidir. Her bağlantı bir diğerini
etkilemekte
ve her bir etki de bir diğer bağlantıyı oluşturmakta veya
yıkılmaktadır.*

*Felsefe, bilim, sanat üçlüsü
birbirinden asla ayrılamaz
ve ayrılmamalıdır da. Hiçbiri üretimin
başka bir alanı değil, tam tersi üretime giden
rotanın duraklarıdır ve kesinlikle unutulmamalıdır,*

HER ŞEYİN BAŞI SORU SORMAKTIR.

Yazan: Wet Dogs Hareketi'nden, Aden Bilge

Nerede hata yaptık? Sanat pratiğindeki üretimlerin altı boşalmaya, her şeye sanat "eseri" denmeye başlandı. İşin en komik kısmı buna karar verenler üretimden de, sanattan da, hayatın kendisinden de bir haberler. Burjuva sınıf kimliklerinin arkasında, uzun ve boş konuşmaların, büyük kelimelerin, fikirler arasında kurdukları tuhaf ve yapay bağlantıların içinde kendilerine bir havuz oluşturmuşlar. Yaklaşanı kolundan çekip içeri atıyorlar. Bunu yaratanların en büyük suçlusu başta kapitalizm olmakla birlikte fabrikası da akademi oluyor gibi gözüküyor. Öncelikle şu iki kavramı ayırmak lazım: **"Sanat" ve "Sanat Eseri" aynı şey değildir.** Sanat, her şey olabilir, bir tavır estetiğidir, tarzıdır. Yazdığınız yazıdan, yaptığınız bir resme veya konuşma şeklinizden kahvenizi yudumlama biçiminize kadar geniş bir tabloda sanat adı altında değerlendirmeler yapabiliriz.

Bunun karar vericisi de asla bir otorite değil, tamamen kişinin kendisi ve ürettiği vizyonudur. Sanat eseri dediğimiz ise tüm bu geniş tablodan çıkarımlar ve belirli metodlar sonucunda ortaya konulan somut şeydir. Eserin de kabul edildiği bir otorite olmamalıdır, fakat bu tabii ki içinde yaşadığımız sisteme göre şekillenebilir ve farklılıklar gösterebilir

Kapitalist veya buna yakın sistemlerde, ekonominin yapay bir canlıya dönüştüğü alanlarda, eser de bu çarkın bir dişlisi olmaya başlar. Artık eserin amacı ve nedeni fark etmeksizin gelir elde edilebilirliğine bağlanarak tekrardan yapay bir illüzyona dönmek zorunda bırakılır. Sorun şuradadır, üretimin bir nedeni ve amacı vardır. Bir düşünce sürecinden veya duyular izinden geçerek bir ihtiyaç haline gelir, zorunluluktan yeşermeye başlayarak yaratıcı bir eylemin sonucu olarak somutlaşır. Sanatın da, eserinin de altını boşaltan şey bunların yoksunluğudur. "Her üretim kendi gözlem-duyumsama- deneyim sürecinden geçmek zorundadır." Bu bir kısıtlama değil, yaşamın kendi gerekliliğidir. Her şeyin "mıs gibi" olduğu dönemde, tek çaremiz "gerçeğe" geri dönmektir. **Kafanızı kaldırın ve etrafı seyredin, bilimle kalın.**

BİR POST-MODERNİZM SORUNSAĞI "SANAT ESERİ"

Yazan: Wet Dogs Hareketi'nden, Aden Bilge

Çizen: Hilal Çelebi

ÜNİVERSİTELERİMİZ BİZİMDİR, GERİCİ POLİTİKALARA TESLİM ETMEYECEĞİZ!

Marmara Üniversitesi'nde İlahiyat Fakültesi akademisyeni olan Mehmet Boynukalın, kendi sosyal medya hesabında “15 yaşındaki kız çocukları evlendirilebilir” diyerek çocuk istismarını savunmasına rağmen rahatlıkla üniversitemizde barınabilen bir akademisyendir. Kendisi kadın düşmanı söylemlerde bulunan ve çocuk evliliklerini destekleyen bir akademisyen olarak kayyum rektörlüğün bizlere dayattığı eril akademinin bir sonucu olarak karşımıza çıkmaktadır. Mehmet Boynukalın da Saray iktidarının üniversitemizdeki simgelerinden biridir, bu simgeleri tartışırken de yalnızca bir “eğitimci” üzerinden değil sömürüyü, şiddeti ve tacizi kampüslerimizde yeniden üreten bir sistemi konuşmalı ve hedef almalıyız.

Marmara Üniversitesi'nde Acıbadem Kampüsü'nde geçtiğimiz sene yaklaşık 10 tane fail akademisyenin bulunması, kendilerinin kadınlar tarafından teşhir edilmelerine rağmen üniversitelerde barınabilmeye devam edebilmesi, Boynukalın'ın istismar savunucusu olmasına rağmen yine üniversitemizde akademisyenliğine devam etmesi tesadüf değildir. Bu tablo, iktidarın gerici ve cezasızlık politikalarının üniversitemizde nasıl kök saldığını göstermektedir.

Bugün üniversitelerde yaşadığımız sorunlar birbirinden bağımsız değildir. Bir yanda öğrencilerin en temel haklarını gasp eden, kampüslerini ranta açan, kulüplerini kapatan, etkinlikleri yasaklayan, üniversiteleri birer polis ablukası mekanı haline getiren sistem; diğer yanda kadın düşmanlığını, homofobiyi ve çocuk istismarını meşrulaştıran söylemlere de alan açıyor. Bu söylemlere alan açan, koruyan ve destekleyen sistem aynı zamanda “istismar savunucularını kampüslerimizde istemiyoruz” diyerek çocuk düşmanlığına karşı çıkan üniversitelileri ise “cezalandırabileceğini” düşünüyor. Marmara Üniversitesi kayyum rektörü, Boynukalın'a ve onun temsil ettiği politikalara karşı eylem yapan, pankart asan üniversitelilerin en meşru taleplerini suç sayarak onlara disiplin soruşturması açıyor.

Üniversitemizi gericiliğin, kadın düşmanlığının ve din istismarının kirli söylemlerinden arındırmak için buluştuk. Farklı kampüslerden geliyor olsak bile ortak bir hedefte buluşuyoruz: Parasız, bilimsel, eşit ve laik bir eğitim. Gericiliğe karşı bilimin, baskıya karşı direnişin, korkuya karşı dayanışmanın hakim olduğu kampüsler için mücadeleyi büyütelim.

ÜNİVERSİTELERİMİZ BİZİMDİR, GERİCİ POLİTİKALARA TESLİM ETMEYECEĞİZ!

BİR BAŞKALDIRI OLARAK YAVAŞ SİNEMA

“Filmlerimde hikâye anlatmıyorum, insanlara zaman veriyorum.”
-Béla Tarr

Yavaş Sinema -veya ortaya çıkış adıyla Slow Cinema- 2000’lerin başlarında kavramsallaşmış olmasına rağmen, aslında uzun bir süredir sinema alanında hayatımızda olan bir sanat sineması türüdür. Alışılmışın dışındaki süreleri, filmin çoğunluğunu oluşturan durağanlık ve sadelik, filmde oldukça az yer tutan diyaloglar bu türdeki eserlerin başlıca yapıtaşlarıdır.

Yavaş Sinema, ana akım sinemanın hız, aksiyon ve yoğun kurguya dayalı anlatımına karşı gelişmiştir. Bu akım, izleyicinin hikâyeye sürüklemesinden ziyade hikâyeyi hissetmesini ve deneyimlemesini amaçlamaktadır. Olaydan çok zamanın kendisi ön plandadır. Klasik anlatı yapısındaki dramatik ilerleyiş bilinçli olarak yıkılır, hızlı gelişmeler yaşanmaz. Ancak sadece sinema alanındaki anlatıyı yıkmakla kalmaz, günümüz dünyasının sürekli değişen dinamikleri ve bitmek bilmez hızına karşın en büyük başkaldırılarından birini de ortaya koyar. Hayatın musluktan akan bir su misali hızla akıp gittiği, filmlerin ve hatta sosyal medya videolarının bile hızlandırılarak izlendiği bir çağda varlığını sürdürmeye devam etmektedir. Her şeyin böylesine hızla tüketildiği bu günlerde Yavaş Sinema, izleyiciyi yavaşlamaya, bakmaya ve gerçekten görmeye zorlar. Ve böylece mevcut düzenin ritmini kırar. Dijital çağın kısa video formatlarıyla, algoritmalarıyla ve kesintisiz içerik akışıyla şekillendirdiği dünyası, izleyiciyi sürekli bir “sonraki ana” yönlendirirken; Yavaş Sinema tam tersine, içinde bulunulan anı uzatır ve derinleştirir. Bu yönüyle felsefi bir tavır olarak da değerlendirilebilir. Kısacası Yavaş Sinema, yalnızca yavaş akan filmlerden oluşan bir tür değil; hız çağında yavaşlamayı savunan bir duruştur. İzleyiciye kolay hazlar sunmak yerine ondan sabır talep eder ve karşılığında zamanı hissedip deneyimleme fırsatı verir. Ve tam da bu yüzden, günümüz dünyasındaki en radikal sinema biçimlerinden biri olarak varlığını sürdürür. Elbette ki günlük hayatın hızına alışmış ve pasivize edilmiş bir izleyici için uzun planlar, sessizlikler ve durağanlık ilk başlarda rahatsız edici olabilir. Ancak bu rahatsızlık, aslında alışkanlıkların kırılmaya ve değişime uğramaya başladığı noktadır.

Marmaralı'dan Mektup

Nitelikli eğitim hayalleriyle yola çıkan bir öğrencinin üniversitede başına gelebileceklerden biri hiç şüphesiz hayal kırıklığı. Bireyci yaklaşım, öğrenciler arası rekabet, akademisyenlerin üstten bakan konuşmaları... Bunalırsın, kafa dağıtmak için sinemaya gitmek istersin. KYK bursu sana günlük 130 TL verir, sen de bu parayı film biletine ödediğin için birkaç gün aç kalmayı göze alırsın. Seçimler arasında bir yaşam sürersin ve sürüklendiğin bu seçmeceli hayat seni temel haklarından mahrum bırakmak üzerine kuruludur.

Bunların hiçbirisi tesadüf değil, bir sistemin sonucudur.

Günümüzde Türkiye’de bulunan üniversitelerin kayyum rektörlük tarafından yürütülerek Saray’ın sözünü doğrudan kampüslerimizde uygulamaya çalıştığını görüyoruz. Örneğin akademisyenlerin “Aile 10 Yılı” uygulaması kapsamında çalışmalar yürütmesi, müfredatlarda yapılan değişimler, kulüplerin devletin çizgisine uygun hareket etmemesi sebebiyle kapatılması üniversitelerin nasıl bir kuşatma altında olduğunu gözler önüne seriyor.

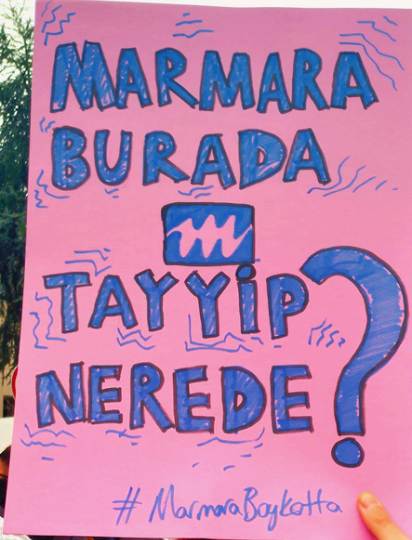
Geçmişe göz attığımızda modern üniversite modeli kendisini yöneten ve mevcut hukuk sisteminin dışında varolan bir kurumdu. Dönemlerin politik bölünmüşlüğü’nün aksine üniversite, kozmopolit ve ulus üstü kurum olarak gelişti. Devletin politikalarından bağımsız olması ve bilimin tarafsızlığı esastı. Fakat günümüzde, özellikle Marmara Üniversitesi’nde devletin politikalarının bir okulu nasıl ortadan kaldırıp yeniden inşa etmeye gidecek kadar ileri gittiğini görüyoruz. Bir proje olan Maltepe Kampüsü’nün adı anılmayan ismi, kampüsün şehrin içinden uzaklaştırılması ve fakültelerin birbirinden uzak inşa edilerek sosyal alanın en aza indirgenmesi üniversite özerkliğinin yok sayılmasının da ilerisinde öğrenciyi nasıl “gözetim altında” tutabiliriz derdindedir. Amfilere koyulan kameralar, her yerde gezinen ÖGB (özel güvenlik birimi) ve sivil polisler adeta özgür olmadığımızı bize hatırlatıyor. Burada amacın güvenlik olmadığını birçok kez deneyimleyerek gördük.

Maltepe Kampüsü'ne kamera ile çekim yaparak girmek istedim, amacım okula giden yolun nasıl olduğunu göstermek için içerik çıkarmaktı. Güvenlik beni fark etti ve kenara çekti, o videoları derhal silmem gerektiğini yoksa şikayetçi olacağını söyledi. Sadece içerik üretmek için okulumu çektiğimi söyledim, kendisini çekmemiş olmama rağmen sosyal medyada görürsem işlem başlatacağını söyledi. Daha sonra arkadaşımınla beraber kimlik numaralarımız alındı. Kampüs içinde gün boyu takip edildik. Kadınlar tuvaletindeyken erkek ÖGB kapımızı çaldı. Üniversitenin ne vaziyette olduğunu o gün daha iyi anladım. Hakkınız olan davranışta bulunurken dahi devletin baskı mekanizması okul içinde bizi korkutmaya çalışıyor.

KORK, SESİN ÇIKMASIN, İTAAT ET! İTAAT Mİ EDECEĞİZ? HAYIR!

Geçmişte özerk-demokratik üniversite mücadelesi verenlerin nasıl kazanımlar elde ettiğini gördük. Üniversitelerin devletten ve sermayeden bağımsız, akademik ve demokratik yapılar olması gerektiğini savunan 68 kuşağının verdiği mücadelenin bir örneği olan ODTÜ'de, öğrenciler üniversitenin yönetiminde söz hakkına sahiplerdi. Okulun gelir giderlerine karar veren, yemekhanede yenilecek yemeğe kadar lafı geçen öğrenci profili o dönem hak arayışında olan üniversitelilerin kazanımıdır. Günümüzün koşullarıyla dönemin koşulları arasındaki farkı gözetmeden ideale giden yolu çizmek elbette delüzyonel olur. Günümüzde de yemekhanelerde doyurucu, hijyenik ve erişilebilir yemekler tüketmek, sosyalleşebilecek alanlara sahip olmak, kulüplerimizde özgürce hareket etmek, derslerde fikirlerimizi dile getirebilmek ve iktidar yanlısı manipüle edici eğitime maruz kalmamak, kaliteli ve kullanışlı atölyelere sahip olmak, tuvaletlerde sabun ve peçete bulmak... Bunların hepsi temel haklarımız. En basit şeyler bile hayat kalitemizi düşündüğümüzden fazla etkiliyor. Fakat bütün bu sorunlara karşı ne yapmamız gerektiği bariz ortada; bir araya gelmek. Tarih boyunca aynı problemlere sahip kişilerin bir araya gelerek sistemi değiştirdiğine dair çok fazla örnek gördük. Sorunlara karşı topluca çıkardığımız ses, kampüsün her köşesine yayıldığı zaman kayyumlar gidecek, biz kalacağız! Söz hakkına sahip olan yine biz olacağız! Çünkü üniversiteler ne Saray'ındır ne de burjuvazinin, **üniversiteler bizimdir!**

Marmara Üniversitesi'nde o toplu sesi ne zaman duyacağımı merak ediyordum. Tarih 19 Mart 2025'i gösterdi, ertesi gün Marmara ayağa kalktı. Yüzlerce insan Göztepe Kampüsü'nde yürüyerek isyanını haykırdı. Diploma iptaline karşı bir olup sesini yükselten o kitleye baktığımda yeniden bir araya geleceğimize inandım. İlmek ilmek bir araya geleceğiz. Bizi bireyselleştiren, birbirimizi rakip olarak görmemizi isteyen ve varoluşumuzu kalıplarla engelleyen bu sisteme karşı yalnız değilim, değilsin, değiliz. Fanzinde yazdığım yazının amacı da bu, seninle buluşmak. Sen de bizimle buluş, mücadeleyi beraber örelim!

Yazan: Selen Basın / Grafik
Sanatlar

BASLANGIÇ

DOĞUM

Anne karnında geçen, annenin duygularının izi olan bir değişken dokuz ayın sonucu; hatırlanmayan bir bilinmezliğe ilk adım. Yalnız insandır ilk anda tek başına ayağa kalkamayan bakıma muhtaç olan...

ÇOCUKLUK

Travmaların çoğunun kök noktası. Gerek eğlencesiyle gerek hayatın gerçekleriyle yüzleşmemiş anda kalan endişesizliğiyle, masumane kalbiyle ve en saf sevgisiyle.

İLK GEÇİŞ

Anlaşımla isteği ama kendini yanlış ifade ettiği ,merak ettiği, özendiği ve kaosların başladığı,'ergen o daha' cümlesinin kurtarıcı dönemi.

18'19'20'21'

Siyaset, ekonomi, kıyımlar, kapitalizm, gerçekler ve yalanlar döneminin farkındalık açılışı...bunun yanında duygusal olan olmayan her şeyin seni kucaklaması -savurması. Kendi duygularını- bedenini de farkettiğin , sevdiğin sevildiğin , hayallerinin çok olduğu yeri gelip gerçekleştirdiğin ve de çokça olmadığı yansılar dünyası.

VE AĞIT

Gelinen ana kadar ki sürecin hem öznel hemde nesnel kısa tanımları. Devam etmeli belki de otuz kırk elli altmış yetmiş diye. Yaşanmamış ama yaşanacak olan-kim bilir-ismi ölüm olan bilinme-...

Yazan, Çizen: Hilal Çelebi/ Resim Bölümü

VE SON SÖZ

FOTOĞRAF SERGİSİ:

Melek'in Kadrından

8 Mart, bir sokak fotoğrafçısı olarak geçirebileceğiniz en dolu günlerden birisi. Etrafınız coşku ve kararlılıkla haykıran, tüm hemcinsleri için direniş yemini etmiş ve meydanları ataerkil devletin zincirlerinden kurtarmış, yumrukları havada yürüyen kadınlar ile sarılı. Çektiğiniz fotoğrafların pozlaması ve kompozisyonu her ne durumda olursa olsun; merceğinizi doğrulttuğunuz her bir sahnenin renkli, canlı ve güçlü ana karakterler ile tarihe kazınacak kareler olduğunu biliyorsunuz. Bu güven büyük bir tebessümü yüzünüze yerleştiriyor, kameranızı daha sıkı tutmanızı sağlıyor.

Ben 8 Mart 2026 sabahına Kadıköy yolcusu olarak başladım. Omzumda her gün taşıdığım Kodak Retinette 1B, içerisinde 9 poz kalmış Fomapan 400. Güneşli bir sabah olduğundan lensimin üzerine sarı filtre taktım, bu siyah beyaz fotoğraflarda kontrast artırmak için kullanılan efektif yöntemlerden birisi. Boğa'nın ilerisinde kortejler kurulmaya başlanmıştı, çok geçmeden ben de arkadaşlarımla buluştum ve Üniversiteli Kadınlar Kolektifi kortejine katıldım.

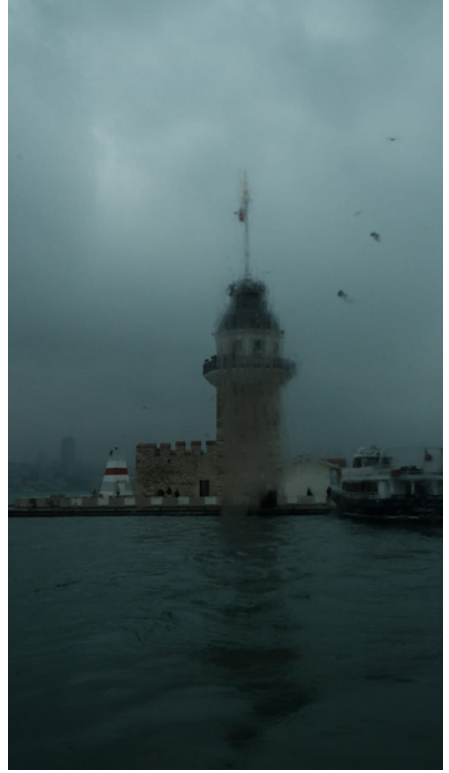
Kadıköy Sahiline gerçekleştirdiğimiz görkemli yürüyüşümüz sırasında siyah beyaz rulomu tamamladım ve LomoChrome Purple taktım. Teknik detaylarına inmeden açıklamak gerekirse bu film birtakım kimyasallar sayesinde çektiğiniz her şeyi morun bir tonuna dönüştürüyor: Tam da bu sebeple filmin buzdolabımda aylar süren bekleyişini sonlandırdım ve 8 Mart Emekçi Kadınlar Gününde yani morun her sokağı donatacağı günde kullandım.

Kadrajınıza giren hiçbir kadının görünüşü hakkında endişelenmediğine şahit olmak tarif edilemez bir gurur büyütüyor içinizde. Kadınlığı sevmemizin sebebi de bu bana kalırsa: birbirimize tüy kadar hafif ve de çelik kadar sert hissetme imkanını sağlıyoruz. Beraber İstanbul'un iki yakasını gezip, kapalı mekanlar ve yasaklı sokaklar arasında oturup karnınızı doyurduktan, birbirinizin saçlarını örüp, makyajını yaptıktan sonra; günlük hayatta tek başına erişmenin zorlayıcı olduğu o koşulları kazanıyorsunuz. Çektiğim her bir fotoğrafla, bulduğum her bir fotoğrafla, yoldaşlarımla, kadınlığımızla, 8 Mart'la gurur duyuyorum. Kahkahalarımız ve kız kardeşlerimizin isimleriyle yankılatığımız gecelerde kol kola adımlarımız çok yaşasın!

Yazan: Melek Gümölek / Grafik Sanatlar

FOTOĞRAF SERGİSİ:

Gülay'ın Kadrajından

Sen de Mürekkep
Fanzin'de yazmak veya
çizmek istiyorsan
aramıza katıl!

KAPAK TASARIM :
HİLAL ÇELEBİ

 mürekkepfanzin
 mürekkepfanzin